

บทที่ ๑

มุมินโทรล สนั่นพกิ้น และสนิฟ
พบหมวกของปีศาจฮ็อบบ์กอบลิน
เมฆน้อยๆ ทำก้อนปรากฏขึ้นโดยไม่คาดฝัน
และเสมูเลนหางานอดิเรกอย่างใหม่ได้

เช้าวันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิ ตอนสิ้นนาฬิกา นกดูเหว่าตัวแรกมาถึง
หุบเขาของพวกมุมิน มันเกาะอยู่บนหลังคาสีฟ้าของบ้านมุมินและ
ส่งเสียงร้องแปดครั้ง แน่ใจว่าค่อนข้างแหบห้าวเพราะยังเพิ่งจะ
ทันฤดูใบไม้ผลิอยู่สักหน่อย

ครั้นแล้วมันก็บินจากไปทางทิศตะวันออก

มุมินโทรลตื่นแล้วก็นอนมองเพดานอยู่นานก่อนจะรู้ว่าเขา
อยู่ไหน เขาหลับไปร้อยวันร้อยคืน และความฝันยังคงออกันอยู่ใน
หัวของเขา พยายามเกลี้ยกล่อมให้เขากลับไปนอน

แต่ขณะที่เขากำลังพลิกตัวไปมา พยายามหาจุดอ่อนสบาย
แห่งใหม่เพื่อจะนอนต่อ เขาก็เห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้ตาสว่างขึ้นมา
ทันที เตี้ยของสนัฟกิ้นว่างเปล่า!

มุมนินโทรลลุกขึ้นนั่ง ไซ้ หมวกของสนัฟกิ้นก็ไม่วางอยู่เช่นกัน
“พับผ้าซีเอ้า!” ว่าแล้วเขาก็เดินเขย่งไปยังหน้าต่างซึ่งเปิดอยู่ ไซ้เลย
สนัฟกิ้นใช้บันไดเชือก มุมนินโทรลปีนข้ามขอบหน้าต่าง และด้วย
ขาสั้นๆ เขาไต่อย่างระมัดระวังลงไปข้างล่าง เขาเห็นรอยเท้าของ
สนัฟกิ้นได้อย่างถนัดชัดเจนบนพื้นดินเปียกๆ เตี้ยก็เดินไปทางโน้น
เตี้ยก็เดินมาทางนี้ จึงดูจะตามยากสักหน่อย ครั้นแล้วอยู่ดีๆ ก็มีการ
การกระโดดไกลเสียที่หนึ่ง แถมตอนลงยังไขว้เท้าด้วย “เขาคงต้อง
มีความสุขมาก” มุมนินโทรลลงความเห็น “เขาดีลิ่งกาตรงนี้ ชัดเลย
แหละ”

ทันใดนั้นมุมนินโทรลก็เซิดหน้าขึ้น และฟังเสียง ไกลออกไป
สนัฟกิ้นกำลังเล่นเพลงที่ราแรงที่สุดของเขา “สัตว์เล็กสัตว์น้อย
ทั้งหลายสมควรมีโบที่หาง” และมุมนินโทรลก็ออกวิ่งไปทางเสียง
ดนตรี

ที่แม่น้ำเขาพบสนัฟกิ้นกำลังนั่งอยู่บนราวสะพาน แกว่งขา
เหนือน้ำ หมวกเก่าๆ ของเขาถูกดึงลงครอบหัวไว้

“สวัสดี” มุมนินโทรลทัก นั่งลงข้างเขา

“สวัสดี” สนัฟกิ้นตอบ และเล่นต่อไป

ตอนนี้ดวงตะวันขึ้นแล้ว และส่องตรงเข้าไปในดวงตาของ
พวกเขา ทำให้ต้องกะพริบตา พวกเขา นั่งแกว่งขาอยู่เหนือสายน้ำ
ที่ไหลไป รู้สึกสบายใจไร้กังวล

พวกเขาเคยผจญภัยแปลกๆ มาแล้วมากมายในแม่น้ำสายนี้

และได้นำเพื่อนใหม่ ๆ กลับมาบ้านไม่น้อย คุณพ่อคุณแม่ของ มูมินโทรลยินดีต้อนรับเพื่อนๆ ทั้งหมดของพวกเขาเสมอด้วยวิธี ที่เรียบง่ายแบบเดียวกัน แค่เพิ่มเตียงอีกเตียง และวางใบไม้อีกใบ บนโต๊ะอาหาร ด้วยเหตุนี้บ้านมูมินจึงค่อนข้างแน่น เป็นสถานที่ ซึ่งทุกคนทำอะไรตามใจชอบและไม่ใคร่กังวลกับวันพรุ่งนี้ เคยมี เรื่องที่ไม่ได้คาดคิดและยุ่งยากเกิดขึ้นบ่อยมาก แต่ไม่เคยมีใคร มีเวลาเบื่อ และนั่นเป็นเรื่องที่ดีเสมอ

เมื่อบทเพลงแห่งฤดูใบไม้ผลิของสนัฟกิ้นมาถึงท่อนสุดท้าย เขาก็เอื้อมเพลงปากเก็บใส่กระเป๋า และถามว่า

“สนัฟตี้รียัง”

“คิดว่ายังนะ” มูมินโทรลตอบ “มันหลับายกว่าใครๆ หนึ่ง สัปดาห์เสมอ”

“ฉันก็ต้องปลุกมันแน่” สนัฟกิ้นบอกขณะที่โอดลงมา “วันนี้เราต้องทำอะไรบางอย่างที่พิเศษ เพราะมันจะต้องเป็นวันดี”

ดังนั้นมูมินโทรลจึงมาส่งสัญญาฉบับได้หน้าต่างห้องสนัฟ ฝิวปากธรรมดาสามทีก่อน แล้วจึงประคบอุ้งมือเป่าลากยาวอีกหนึ่ง ครั้ง นั่นหมายความว่า “มีอะไรให้ทำ” เสียงกรนของสนัฟหยุดไป แต่บนนั้นยังไม่มีวี่แววเคลื่อนไหว

“อีกทีเถอะ” สนัฟกิ้นบอก และพวกเขาทั้งสองสัญญาให้ดัง ยิ่งขึ้นอีก

ครั้นแล้วก็มีเสียงหน้าต่างดังปัง

“ฉันทหลับอยู่” เสียงตะโกนจูนเดียว

“ลงมาเถอะ แล้วก็ไม่ต้องโกรธ” สนัฟกิ้นพูด “เรากำลังจะ ทำอะไรบางอย่างที่พิเศษมาก”

สนิพรีตโบหุให้เรียบจากที่ยับยู่เฝ้าเพราะการนอน ครั้นแล้ว จึงไต่บันไดเชือกลงมา (บอกเสียหน่อยดีกว่าระมัง ว่าไต่หน้าต่างทุกบานมีบันไดเชือกห้อยอยู่ เพราะการใช้บันไดธรรมดา มันกินเวลานานเหลือเกิน)

ดูท่าว่าคงต้องเป็นวันอากาศดีแน่ๆ สัตว์ตัวเล็กตัวน้อยท่าทางแจ่มใสโผล่มาจากทุกหนทุกแห่ง พวกมันเพิ่งตื่นจากการหลับอย่างยาวนานในฤดูหนาวมาพบที่สิ่งสู่เก่าๆ ใหม่อีกครั้ง ต่างก็วุ่นกับการเอาเสื้อผ้าออกผึ่งลม เอาแปรงมาแปรงหวัด และเตรียมบ้านให้พร้อมสำหรับฤดูใบไม้ผลิ

หลายตัวกำลังสร้างบ้านใหม่ และฉันเกรงว่าบางตัวกำลังทะเลาะวิวาทกัน (หลังจากหลับยาวขนาดนั้นคุณสมารถจะมีอารมณ์ร้ายมากได้เมื่อตื่นขึ้น)

ภูตซึ่งสิงอยู่ตามต้นไม้หนึ่งสาขามยาวของตัวเอง และทางด้านเหนือของลำต้น ลูกหนูซุกตัวไว้ท่ามกลางผลึกหิมะ

“สุขสันต์ฤดูใบไม้ผลิ!” ไล่เดือนอาวูโสร้องทัก “เป็นไงมั่งละหน้าหนาวของเธอ”

“ดีมากครับ ขอบคุณ” มูมินโทรลตอบ “หลับสบายมั๊ยครับ”

“สบาย” ไล่เดือนตอบ “ฝากบอกคุณพ่อคุณแม่ของเธอด้วยว่าฉันคิดถึง”

พวกเขาเดินต่อไป พุดคุยกับใครต่อใครมากมายในทำนองนี้ แต่ยิ่งขึ้นไปสูงก็ยิ่งมีใครให้เจอน้อย ท้ายที่สุดก็เห็นแต่แม่หนูที่กำลังเที่ยวดมและเก็บกวาดทำความสะอาดรับฤดูใบไม้ผลิเพียงตัวสองตัวเท่านั้น

ไม่ว่าที่ไหนก็เปียกแฉะไปหมด

“อี สกปรกจัง” มูมินโทรลร้อง ค่อยๆเหยียบย่างผ่านหิมะ ที่กำลังละลายไปอย่างระมัดระวัง “หิมะมากนักก็เชื่อว่าดีสำหรับ มูมิน แม่เคยบอก” ว่าแล้วเขาก็จาม

“นี่ มูมินโทรล” สนั่นฟักินเรียก “ฉันคิดอะไรได้อย่างหนึ่งละ ขึ้นไปเอาหินกองไว้บนยอดเขากันดีมัย เพื่อแสดงว่าเราเป็นพวกแรก ที่ไปถึงที่นั่น”

“เออ ไปกันเถอะ” สนิฟพูดแล้วออกเดินทางทันที เพื่อจะ ไปถึงที่นั่นก่อนคนอื่นๆ

เมื่อพวกเขาขึ้นถึงยอด ลมเดือนมีนาคมกระพือโหมอยู่ รอบตัว และความไกลซึ่งมีสีฟ้าก็สยบอยู่แทบเท้าของพวกเขา ทางทิศตะวันตกเป็นทะเล ทางทิศตะวันออกมีแม่น้ำไหลโอบ “เทือกเขา เปลี่ยว” ทางทิศเหนือมีผืนพรมสีเขียวของป่าใหญ่ทอดตัวอยู่ ส่วน ทางทิศใต้มีคว้นลอยขึ้นมาจากปล่องไฟที่บ้านของมูมินโทรล เพราะ คุณแม่มูมินกำลังทำอาหารเช้า แต่สนิฟมองไม่เห็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เลย เพราะบนยอดเขามีหมวกวางอยู่ใบหนึ่ง เป็นหมวกทรงสูงสีดำ

“มีใครมาที่นี่ก่อนแล้ว!” เขาร้อง

มูมินโทรลหยิบหมวกขึ้นดู “หมวกนี้หายาก” เขาบอก “นาย อาจจะได้พอดีนะ สนั่นฟักิน”

“ไม่ๆ” สนั่นฟักินพูด เขารักหมวกสีเขียวใบเก่าของเขา “มัน ใหม่เกินไปมาก”

“พ่ออาจจะชอบ” มูมินโทรลตรอง

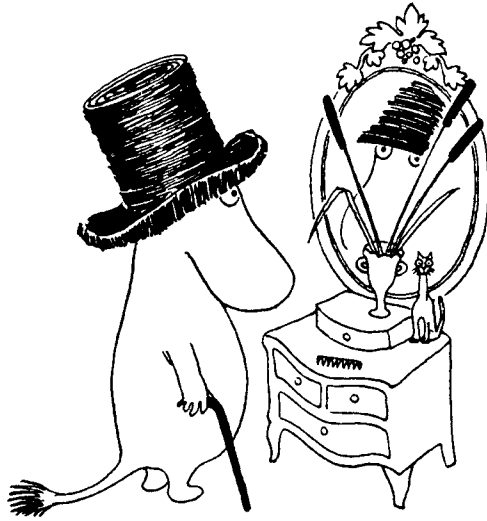
“เอาเถอะ ยังไงเราก็จะเอามันไปด้วยอยู่แล้ว” สนิฟพูด “แต่ ตอนนี้ฉันอยากกลับบ้าน หิวจะตาย พวกนายไม่หิวเหรอ”

“จะว่าหิวก็หิว” สนั่นฟักินบอก

แบบนั้นเองที่พวกเขาพบหมวกของปีศาจฮ็อบก๊อบลินและนำมันกลับบ้าน โดยไม่ได้คาดคิดแม้แต่วินาทีเดียวว่าสิ่งนี้จะทำให้หุบเขามูมินต้องตกอยู่ภายใต้มนตรา และอีกมิช้านานพวกเขาทั้งหมดจะได้พบเห็นเรื่องแปลกประหลาดต่าง ๆ ---

เมื่อมูมินโทรล สนัฟกิน และสนิฟออกไปบนกระเบื้อง คนอื่นๆก็กินมือเช้าเสร็จแล้ว และต่างก็แยกย้ายกันไปคนละทางสองทาง คุณพ่อ

มุมินกำลังอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ตามลำพัง

“เออเนาะๆ! ตื่นแล้วเหมือนกันนี่” เขาทัก “แทบไม่มีอะไรเลยในหนังสือพิมพ์วันนี้ กระจ่างน้ำพึ่งทำบและท่วมมดจำนวนมาก ทั้งหมดรอดมาได้ นกดูเหว่าตัวแรกเข้ามาในหุบเขาตอนสี่นาฬิกา แล้วบินจากไปทางทิศตะวันออก” (นั่นเป็นลางดี แต่ถ้านกดูเหว่าบินไปทางทิศตะวันตกจะยิ่งดีใหญ่---)

“ดูซีครับว่าพวกเราเจออะไร” มุมินโทรลซัดขึ้นด้วยความภูมิใจ “หมวกทรงสูงสวยๆใบใหม่สำหรับพ่อ!”

คุณพ่อมุมินวางหนังสือพิมพ์ลง และตรวจดูหมวกอย่างละเอียดถี่ถ้วน ครั้นแล้วเขาก็ลองสวมดูที่หน้ากระจกยาว มันออกจะใหญ่เกินไปสำหรับเขา ความจริงเกือบปิดตาด้วยซ้ำ และผลลัพธ์ก็ประหลาดมาก

“แม่ครับ” มูมินโทรลร้องลั่น “มาดูพ่อซีครับ”

คุณแม่มูมินเปิดประตูครัวมามองดูเขาด้วยความฉงนสนทนง
“ฉันดูเป็นไงมั่ง” คุณพ่อมูมินถาม

“ก็ดีนี่คะ” คุณแม่มูมินตอบ “ใช่ คุณสวมแล้วดูหล่อมาก
แต่มันใหญ่เกินไปนิดเดียวเท่านั้น”

“แบบนี้ดีกว่ามั๊ย” คุณพ่อมูมินถาม กดปึกหมวกด้านหลัง
ลงไปแนบท้ายทอยให้ด้านหลังห่างขึ้น

“ฮือม” คุณแม่มูมินร้อง “อย่างนี้ก็หล่อเหมือนกัน แต่ฉัน
เกือบจะคิดว่า เวลาไม่สวมหมวกคุณดูสูงกว่า”

คุณพ่อมูมินมองดูตัวเองทั้งด้านหน้า ด้านหลัง และด้านข้าง
ทั้งสอง จากนั้นจึงวางหมวกลงบนโต๊ะพร้อมกับถอนใจ

“คุณพูดถูก” เขาว่า “บางคนไม่สวมหมวกแล้วดูดีกว่า”

“ใช่ค่ะ ที่รัก” คุณแม่มูมินบอกเสียงอ่อนโยน “ทีนี้ก็กินไข่ชะ
ให้หมดนะเด็กๆ ตลอดหน้าหนาวตั้งแต่ไบสน ตอนนั้นก็ต้องบำรุง
หน่อย” ว่าแล้วเธอก็หายเข้าไปในครัวอีก

“แต่เราจะทำยังไงกับหมวก” สนพิถาม “อย่างดีซะด้วย”

“ใช่เป็นตะกร้าใส่เศษกระดาษสิ” คุณพ่อมูมินว่าแล้วก็ขึ้น
ข้างบนไปเขียนประวัติชีวิตตัวเองต่อ (เป็นหนังสือเล่มหนาเกี่ยวกับ
วัยหนุ่มที่ยากลำบากของเขาเอง)

สนพิก็วางหมวกลงบนพื้นระหว่างโต๊ะกับประตูครัว “ทีนี้
นายก็ได้เครื่องเรือนใหม่อีกชิ้น” เขาพูดแล้วยิ้มกว้าง เพราะสนพิก็
ไม่มีวันเข้าใจได้ว่าทำไมใคร ๆ จึงชอบมี สิ่งต่างๆ เขามีความสุข
หนักหนาแล้วกับการสวมชุดเก่าที่สวมมาตั้งแต่เกิด (ไม่มีใครรู้ว่า
เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อไรและที่ไหน) และสมบัติอย่างเดียวที่เขา

ไม่ได้ยกให้ผู้อื่นก็คือทียบเพลงปาก

“ถ้าพวกนายกินมือเข้าเสร็จแล้ว เราจะไปดูกันว่าพวกสนอร์ก เป็นยังไง” มูมินโทรลบอก แต่ก่อนที่จะออกไปในสวน เขาโยนเปลือกไข่ลงในตะกร้าใส่เศษกระดาษ เพราะเขาเป็นมูมินที่ได้รับการอบรมอย่างดี (ในบางเวลา)

ตอนนี้ไม่มีใครอยู่ในห้องรับประทานอาหารแล้ว หมวกของปีศาจฮีบก็อบลินวางอยู่ตรงมุมระหว่างโต๊ะกับประตูครัว มีเปลือกไข่อยู่กันหมวก และแล้วอะไรบางอย่างที่แปลกจริงๆ ก็เกิดขึ้น เปลือกไข่เริ่มเปลี่ยนรูปร่าง

(สิ่งที่เกิดขึ้นก็คืออย่างนี้ ถ้ามีอะไรอยู่ในหมวกของปีศาจฮีบก็อบลินนานพอ อะไรที่ว่ามันก็จะเริ่มเปลี่ยนเป็นอะไรบางอย่างที่แตกต่างไปมาก แต่จะเป็นอะไรคุณไม่มีทางรู้ล่วงหน้า เคาระห์ดีที่หมวกใบนั้นไม่พอดีกับหัวของคุณพ่อมูมิน เพราะไม่มีใครรู้ได้เหมือนกันล่ะว่าป่านี่เขาจะเป็นอย่างไรถ้าสวมมันนานอีกหน่อย เท่าที่สวมไปนั้นเขาปวดหัวเล็กน้อย และพอหลังอาหารมือเย็นก็หาย)

ระหว่างนั้นเปลือกไข่นิ่มและเป็นปุยไปแล้ว ถึงแม้จะยังขาวอยู่ ลักพักมันก็ขยายเต็มหมวก ครั้นแล้วเมฆน้อยห่าก้อนั้นก็ไหลพื้นขอบหมวกและลอยออกมาบนระเบียง จากนั้นจึงตุบตับลงบันไดมาเบาๆ และลอยอยู่เหนือพื้นดินตรงนั้นเล็กน้อย ภายในหมวกว่างเปล่า

“ตายละวา” มูมินโทรลพูด

“ไฟไหม้บ้านเธอ” สาวสนอร์กถามด้วยความร้อนใจ

เมฆลอยอยู่ตรงหน้าพวกเขาโดยไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว

หรือเปลี่ยนรูปร่าง ราวกับพวกมันกำลังรอคอยอะไรบางอย่าง สาว
สนอร์กยื่นมือออกไปด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง และตบก้อน
ที่อยู่ใกล้ที่สุดเบาๆ “เหมือนสำลี” เธอบอกด้วยเสียงที่แสดงความ
ประหลาดใจ คนอื่นๆ ก็เลยเข้ามาคลำใกล้ๆ ด้วย

“เหมือนหมอนใบเล็กๆเลย” สนิฟพูด

สนฟก็ผลักเมฆก้อนหนึ่งเบาๆ มันลอยไปนิดหนึ่งแล้วจึง
หยุดอีก

“ของใคร” สนิฟถาม “พวกมันขึ้นไปบนระเบียบได้ยังไง”

มูมินโทรลสันหัว “มันเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดที่สุดเท่าที่ฉัน
เคยพบเคยเห็น” เขาพูด “เราน่าจะไปตามแม่มาตุนะ”

“ไม่ๆ” สาวสนอร์กพูด “พวกเราจะตรวจสอบเอง” ว่าแล้ว
เธอก็ลากเมฆก้อนหนึ่งลงมาบนพื้นดิน และใช้มือรีดให้เรียบ “นุ่ม
จัง!” สาวสนอร์กพูด นาทีต่อมาเธอก็โยกแยกชิ้นลงอยู่บนก้อนเมฆ
หัวเราะคิกคักเสียงดัง

“ขอฉันมั่งได้มั๊ย” สนิฟร้องเสียงแหลม โดดขึ้นเมฆอีก
ก้อนหนึ่ง “ว้ากตะลุ่มตุง!” แต่พอเขาร้อง “ว้าก” เมฆก็ลอยสูงขึ้น
และเลี้ยวตีวงแคบๆ เหนือพื้นดินอย่างนุ่มนวล

“แม่เจ้าไวย์!” สนิฟร้องลั่น “มันเคลื่อนที่!”

จากนั้นพวกเขาทั้งหมดก็โดดขึ้นก้อนเมฆและร้องตะโกน
“ว้าก! ว้าก ว้ากตะลุ่มตุง” เมฆแต่ละก้อนโยกหน้าโยกหลัง
อย่างดูเตือตออยู่พักหนึ่ง (นุ่ม) สนอร์กจึงพบวิธีที่จะบังคับพวกมัน
ถ้าใช้เท้าข้างเดียวเหยียบลงไปเล็กน้อย คุณจะบังคับก้อนเมฆให้
เลี้ยวได้ แต่ถ้าใช้เท้าทั้งสองข้างเหยียบพร้อมกันมันจะไปข้างหน้า
และถ้าคุณโยกตัวเบาๆ เมฆจะลดความเร็วลง

พวกเขาสนุกกันเหลือเกิน ถึงขนาดลอยขึ้นไปบนยอดไม้ และหลังคาบ้านมุมินด้วยซ้ำ

มุมินโทรลลอยอยู่นอกหน้าต่างห้องของคุณพ่อมุมินและ ตะโกน “เอ้กเอ้กเอ้ก!” (เขาตื่นตื่นเสียจนนี่อะไรที่ฉลาดกว่านี้ ไม่ออก)

คุณพ่อมุมินทิ้งปากกาบันทึกลงและวิ่งมาที่หน้าต่าง

“ขอให้ทางเราจงเจริญเถอะ!” เขาร้องเสียงดัง “ต่อไปจะ อะไรอีก!”

“มันจะเป็นบทที่ดีเลยละครับสำหรับหนังสือของพ่อ” มุมินโทรลบอกแล้วตัดท้ายก้อนเมฆของเขาไปยังหน้าต่างห้องครัว พอถึงก็ตะโกนเรียกแม่ แต่คุณแม่มุมินกำลังรีบมาก ทำริโซล (เนื้อสับปั้นทอด) ต่อไปไม่ยอมวางมือ “ที่นี่เจออะไรอีกล่ะลูก” เธอว่า “ระวังอย่าหล่นลงมาก็แล้วกัน!”

แต่ที่ในสวน สาวสนอร์กกับสนฟักินค้นพบเกมอย่างใหม่แล้ว พวกเขาตัดท้ายเข้าหากันด้วยความเร็วเต็มที่ และชนกันแบบนึ่มๆ ใครหล่นก่อนก็เป็นอันว่าแพ้

“ที่นี่เราจะได้เห็นดีกัน!” สนฟักินร้อง คอบเมฆของเขา พุ่งเข้าไปใส่ แต่สาวสนอร์กพลิกหลบไปทางด้านหนึ่งอย่างคล่องแคล่ว แล้วจึงโจมตีเขาจากข้างใต้

เมฆของสนฟักินพลิกคว่ำ เขาหล่นหัวที่มลงเินแปลงดอกไม้ หมวกผลุบลงมาปิดตา

“ยกที่สาม” สนฟักินร้องเสียงแหลม เขาเป็นกรรมการและ กำลังบินอยู่เหนือคนอื่นๆ เล็กน้อย “เป็นสองต่อหนึ่ง! เตรียมตัว ระวัง ไป!”

“เราบินไปเที่ยวกันหน่อยดีมั้ย” มุขินโทรลถามสาวสนอร์ก
“เอลิ” เธอตอบ คัดท้ายก้อนเมฆของเธอขึ้นมาเคียงข้างเขา
“จะไปไหนกันล่ะ”

“ตามหาเฮมูเลนแล้วทำให้เขาตกใจกันเถอะ” มุขินโทรล
เสนอ

พวกเขาตระเวนจนทั่วสวน แต่ไม่พบเฮมูเลนเลยตามที่ที่
เขามักจะไปเป็นประจำ

“เขาคงไปไหนไกลไม่ได้หรอก” สาวสนอร์กพูด “ครั้งสุดท้าย
ฉันเห็นเขากำลังจัดแสดงสมบัติอยู่”

“แต่นั้นมันหกเดือนแล้วนะ” มุขินโทรลบอก

“เออ จริงแหละ” เธอเห็นด้วย “เราหลับกันตั้งแต่ตอนนั้น
เลยไม่ใช่เหรอ”

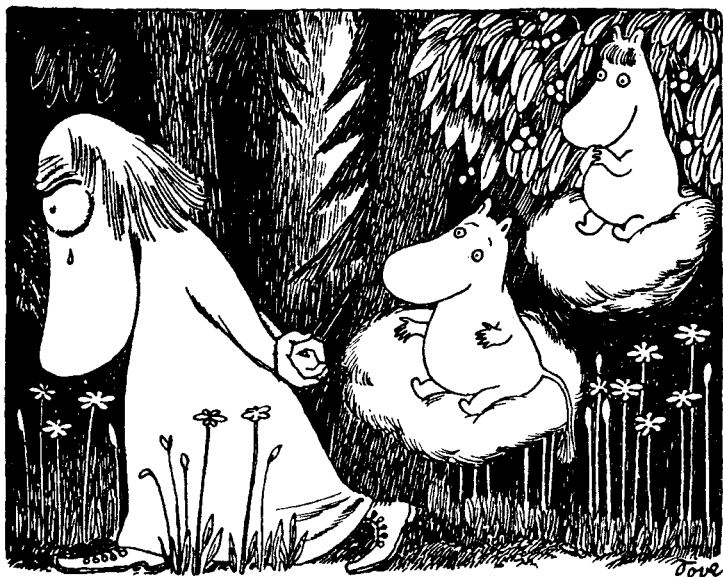
“นี่ แล้วคุณหลับสบายรีเปล่าล่ะ” มุขินโทรลถาม

สาวสนอร์กบินขึ้นไปเหนือยอดไม้อย่างนุ่มนวล ไคร่ครวญ
เล็กน้อยก่อนตอบ “ฉันฝันน่ากลัว” เธอพูดในที่สุด “เกี่ยวกับ
ผู้ชายน่ารังเกียจคนหนึ่ง สวมหมวกทรงสูงสีดำ แลดยะยี้มมาที่ฉัน”

“พิลึกจังแฮะ” มุขินโทรลพูด “ผมก็ฝันอย่างเดียวกันเป๊ะ
เลย เขาสวมถุงมือสีขาวด้วยรีเปล่าล่ะ”

สาวสนอร์กพยักหน้า และระหว่างที่ร่อนผ่านป่าไปช้าๆ เขา
กับเธอก็เฝ้าตรองเรื่องนี้อยู่ครู่หนึ่ง ทันใดนั้นทั้งสองก็เห็นเฮมูเลน
ผู้ซึ่งกำลังเดินรื่อยเปื่อย เอามือไขว้หลัง ตาจ้องพื้นดิน มุขินโทรล
กับสาวสนอร์กบังคับเมฆลงจอดเทียบคนละข้างของเขาอย่างนุ่มนวล
สมบูรณ์แบบ ร้องทักว่าเจิง “สวัสดี!”

“อู๋! ฮึ้ย!” เฮมูเลนผวา “ตกกะใจหมด! พวกเธอไม่น่าจะ

โดดใส่ฉันทบแบบนี่”

“อ๊วย ขอโทษค่ะ” สาวสนอร์กพูด “ดูซีคะว่าพวกเราทำอะไรอยู่”

“พิลึกกึกกือที่สุด” เฮมูเลนพูด “แต่ฉันชินกับการที่พวกเธอทำอะไรพิลึกกึกกือเสียจนกระทั่งไม่มีอะไรจะมาทำให้ฉันประหลาดใจได้อีกแล้ว ยิ่งตอนนี้ฉันกำลังรู้สึกหดหู่อยู่ด้วย”

“ทำไมเป็นยังงั้นล่ะคะ” สาวสนอร์กถามด้วยความเห็นใจ “วันนี้อากาศแจ่มใสซะด้วย”

“ถึงไงพวกเธอก็คงไม่เข้าใจอยู่ดี” เฮมูเลนสั่นหัวพูด

“เราจะพยายามครับ” มูมินโทรลบอก “คุณทำแสดมบี้หายากหายอีกแล้วรึไง”

“ตรงกันข้าม” เฮมูเลนตอบเศร้าๆ “ฉันมีครบหมด ครบทุกดวงเลย การสะสมแสตมป์ของฉันสมบูรณ์แล้ว ไม่มีอะไรขาดหายไป”

“แหม ดีจังเลยนะคะ” สาวสนอร์กพูดให้กำลังใจ

“มัยล่ะ บอกแล้วว่าพวกเธอไม่มีวันเข้าใจฉัน” เฮมูเลนโอดครวญ

มูมินโทรลมองหน้าสาวสนอร์กอย่างเป็นห่วง และทั้งสองก็ถอยเมฆออกมาเล็กน้อยเมื่อพิจารณาถึงความเศร้าโศกของเฮมูเลน เขาเดินเรื่อยเปื่อยต่อไป ส่วนมูมินโทรลกับสาวสนอร์กก็รื้อรอยด้วยความเคารพให้เขาเปิดเผยความในใจ

ผลที่สุดเขาก็โพล่งออกมา

“สิ้นหวังหมดแล้วทุกอย่าง!” หยุดไปอีกเดี๋ยวหนึ่งเขาก็เสริมว่า “จะมีประโยชน์อะไร แข่งวิ่งไล่กวดครั้งหน้า พวกเธอเอาแสตมป์ฉันไปได้เลย”

“แต่เฮมูเลน!” สาวสนอร์กร้องด้วยความตกใจ “แบบนี้ก็แย่ซีคะ! แสตมป์ที่คุณสะสมนะแจ๋วที่สุดในโลก!”

“ก็งั้นนะสิ” เฮมูเลนพูดอย่างหมดอาลัยตายอยาก “มันจบแล้ว ไม่มีแสตมป์หรือแสตมป์ตกลงดวงไหนที่ฉันยังไม่ได้สะสม ไม่มีสักดวงเดียว ที่ฉันจะทำอะไรล่ะ”

“ผมว่าผมชักจะเข้าใจแล้ว” มูมินโทรลพูดซ้ำๆ “คุณไม่ใช่ นักสะสมอีกต่อไป คุณเป็นเพียงเจ้าของ และนั่นก็ไม่ค่อยสนุกเอาเสียเลย”

“ใช่” เป็นคำตอบรับจากเฮมูเลนผู้หัวใจสลาย “ไม่เลย” เขาหยุด และหันหน้าซึ่งเต็มไปด้วยริ้วรอยของความโมโหโกรธา

มาทางมุมินโทรลกับสาวสนอร์ก

“เฮมูเลนที่รัก” สาวสนอร์กพูดพลางจับมือเขาอย่างอ่อนโยน
“ฉันคิดออกแล้ว ถ้าคุณสะสมอย่างอื่นล่ะคะ สะสมใหม่เลยนะ”

“นั่นก็เป็นความคิดอย่างหนึ่ง” เฮมูเลนยอมรับ แต่ยังตีหน้า
วิตกทุกซักร้อนต่อ เพราะเขาคิดว่าเขาไม่ควรจะทำหน้าบานหลังจาก
เศร้าหนักมาขนาดนี้

“ยกตัวอย่างเช่นผีเสื้อ” มุมินโทรลแนะ

“ไม่ไหวละจ๊ะ” เฮมูเลนพูดแล้วกลับสลดหดหู่ลงอีก “ญาติ
ฉันคนหนึ่งก็สะสม และฉันทนเขาไม่ได้เลย”

“ดารานั่งล่ะคะถ้างั้น” สาวสนอร์กพูด

เฮมูเลนเพียงแต่ทำมุกย่น

“เครื่องประดับ?” มุมินโทรลพูดอย่างมีความหวัง “สะสม
ได้ไม่มีวันจบสิ้น”

แต่เฮมูเลนก็ไม่เอาด้วยอีก

“เออ งั้นฉันก็หมดปัญญาแล้วละ” สาวสนอร์กพูด

“ไว้พวกเราจะช่วยคิดให้คุณครับ” มุมินโทรลปลอบ “แม่
ต้องรู้แน่ อ้อ คุณเห็นหนูน้ามัยครับ”

“ยังหลับอยู่เลย” เฮมูเลนตอบเศร้าๆ “เขาบอกว่าไม่จำเป็นต้อง
รีบตื่น และฉันคิดว่าเขาพูดถูก” พูดจบเขาก็เดินเรื่อยเปื่อย
ต่อไปอย่างหงอยเหงา ระหว่างที่มุมินโทรลกับสาวสนอร์กบังคับ
ก่อนเมฆขึ้นไปเหนือยอดไม้และหยุดพักกันที่นั่น โยกแยกไปมา
ซ้าๆ อยู่ในแสงแดด ช่วยกันคิดแก้ปัญหาเรื่องของสะสมอย่างใหม่
ให้เฮมูเลน

“เปลือกหอยล่ะ” สาวสนอร์กเสนอ

“หรือกระดุมหายาก” มุมินโตร์ลพูด

แต่อากาศที่อบอุ่นทำให้วังและไม่อยากคิดอะไร ทั้งสอง
จึงนอนหงายบนก้อนเมฆ และมองขึ้นไปยังท้องฟ้าแห่งฤดูใบไม้ผลิ
ที่ซึ่งนกлар์กกำลังร้องเพลง

และทันทีที่นั้นพวกเขาก็เห็นผีเสื้อตัวแรก (ดังที่ทุกคนรู้ ถ้า
ผีเสื้อตัวแรกที่คุณเห็นเป็นผีเสื้อสีเหลือง ฤดูร้อนจะเปี่ยมสุข ถ้า
เป็นผีเสื้อสีขาว ฤดูร้อนจะเจียบสงบ ส่วนผีเสื้อสีดำกับสีน้ำตาลนั้น
ไม่ต้องพูดถึงเลย เสร้าเกินไป)

แต่ผีเสื้อตัวนี้เป็นสีทอง

“นั่นหมายความว่าไง” มูมินโทรลถาม “ผมไม่เคยเห็นผีเสื้อสีทองมาก่อน”

“ทองก็ยิ่งดีกว่าเหลืองไปอีก” สาวสนอร์กบอก “คุณคอยดูเถอะ!”

ตอนกลับบ้านมากินมื้อเย็น พวกเขาพบเฮมูเลนบนบันได หน้าตายิ้มแย้มด้วยความสุข

“ไงครับ” มูมินโทรลทัก “มันคืออะไร”

“ธรรมชาติศึกษา!” เฮมูเลนตะโกน “ฉันจะศึกษาเรื่องพืชสนอร์กเป็นคนคิด ฉันจะทำสวนสมุนไพรที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก!”
ว่าแล้วเฮมูเลนก็กางกระโปรง* ออกเพื่อให้ดูสมุนไพรชิ้นแรกที่เขาหามาได้ ท่ามกลางซั้ดินและใบไม้มีต้นหอมสดขนาดเล็กลงวางอยู่ต้นหนึ่ง

“*Gagea lutea*” เฮมูเลนบอกด้วยความภูมิใจ “หมายเลขหนึ่งสำหรับการสะสมของฉัน ตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบ” ว่าแล้วเขาก็เข้าบ้านไปเททั้งหมดลงบนโต๊ะอาหาร

“เอาไปไว้ตรงมุมซี้คะ เฮมูล” คุณแม่มูมินบอก “เพราะฉันจะเอาชุปวางตรงนั้น เข้ามาทั้งหมดรียังเนี่ย หนูน้ำยังหลับอยู่อีกเหรอ”

“เหมือนหมูเลยครับ” สนิฟบอก

---

*เฮมูเลนสวมกระโปรงที่เป็นมรดกตกทอดมาจากป้าของเขาเสมอ ฉันเชื่อว่าพวกเฮมูเลนสวมกระโปรงกันทั้งนั้น ดูออกจะแปลก แต่ก็อย่างนั้นละ - ผู้เขียน

“ดีรีเปล่าละจะวันนี้” คุณแม่มุมินถามเมื่อเธอตัดอาหารใส่จาน
หมดทุกใบแล้ว
“ที่สุดเลย” เป็นเสียงตอบจากทั้งครอบครัว

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อมุมินโทรลไปที่โรงเก็บฟืนเพื่อจะปล่อยเมฆออกมา
พวกมันหายไปหมดแล้ว ทุกก้อนเลย และไม่มีใครจะเดาได้ว่า
พวกมันเกี่ยวข้องอะไรกับเปลือกไข่ซึ่งบัดนี้กลับมาอยู่ในหมวก
ของปีศาจฮีบก็อบลินอีกครั้ง